

JENNIFER DONNELLY
SORA VITREGĂ

SORAYA ROSE
Sorayă Rose

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JENNIFER DONNELLY

Stepsister

Copyright © 2019 by Jennifer Donnelly
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Maria Adam prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2019

Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-329-2

CUPRINS

PROLOG	9	DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	101
UNU	17	DOUĂZECI ȘI OPT	103
DOI	20	DOUĂZECI ȘI NOUĂ	107
TREI	22	TREIZECI	108
PATRU	24	TREIZECI ȘI UNU	112
CINCI	26	TREIZECI ȘI DOI	115
ȘASE	29	TREIȚECI ȘI TREI	117
ȘAPTE	32	TREIZECI ȘI PATRU	121
OPT	34	TREIZECI ȘI CINCI	125
NOUĂ	36	TREIZECI ȘI ȘASE	128
ZECE	40	TREIZECI ȘI ȘAPTE	131
UNSPREZECE	42	TREIZECI ȘI NOUĂ	139
DOISPREZECE	45	PATRUZECI	144
TREISPREZECE	49	PATRUZECI ȘI UNU	146
PAISPREZECE	55	PATRUZECI ȘI DOI	150
CINCISPREZECE	59	PATRUZECI ȘI TREI	154
ȘAISPREZECE	63	PATRUZECI ȘI PATRU	159
ȘAPTESPREZECE	66	PATRUZECI ȘI CINCI	162
OPTSPREZECE	69	PATRUZECI ȘI ȘASE	169
NOUĂSPREZECE	75	PATRUZECI ȘI ȘAPTE	172
DOUĂZECI	78	PATRUZECI ȘI OPT	174
DOUĂZECI ȘI UNU	83	CINCIZECI	182
DOUĂZECI ȘI DOI	87	CINCIZECI ȘI UNU	184
DOUĂZECI ȘI TREI	89	CINCIZECI ȘI DOI	187
DOUĂZECI ȘI PATRU	91	CINCIZECI ȘI TREI	189
DOUĂZECI ȘI CINCI	94	CINCIZECI ȘI PATRU	194
DOUĂZECI ȘI ȘASE	97	CINCIZECI ȘI CINCI	198

CINCIZECI ȘI ȘASE	203	NOUĂZECI ȘI PATRU	330
CINCIZECI ȘI ȘAPTE	209	NOUĂZECI ȘI CINCI	335
CINCIZECI ȘI OPT	213	NOUĂZECI ȘI ȘASE	337
CINCIZECI ȘI NOUĂ	218	NOUĂZECI ȘI ȘAPTE	341
ȘAIZECI	224	NOUĂZECI ȘI OPT	343
ȘAIZECI ȘI UNU	226	NOUĂZECI ȘI NOUĂ	346
ȘAIZECI ȘI DOI	230	O SUTĂ	350
ȘAIZECI ȘI TREI	233	O SUTĂ UNU	352
ȘAIZECI ȘI PATRU	235	O SUTĂ DOI	354
ȘAIZECI ȘI CINCI	238	O SUTĂ TREI	356
ȘAIZECI ȘI ȘASE	241	O SUTĂ CINCI	360
ȘAIZECI ȘI ȘAPTE	245	O SUTĂ ȘASE	363
ȘAIZECI ȘI OPT	247	O SUTĂ ȘAPTE	364
ȘAIZECI ȘI NOUĂ	250	O SUTĂ OPT	367
ȘAPTEZECI	253	O SUTĂ NOUĂ	370
ȘAPTEZECI ȘI UNU	254	O SUTĂ ZECE	374
ȘAPTEZECI ȘI DOI	257	O SUTĂ UNSPREZECE	378
ȘAPTEZECI ȘI TREI	259	O SUTĂ DOISPREZECE	381
ȘAPTEZECI ȘI PATRU	265	O SUTĂ TREISPREZECE	384
ȘAPTEZECI ȘI CINCI	269	O SUTĂ PAISPREZECE	386
ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE	277	O SUTĂ CINCISPREZECE	388
ȘAPTEZECI ȘI OPT	279	O SUTĂ ȘAISPREZECE	390
ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ	282	O SUTĂ ȘAPTESPREZECE	392
OPTZECI	284	O SUTĂ OPTSPREZECE	395
OPTZECI ȘI UNU	287	O SUTĂ NOUĂSPREZECE	397
OPTZECI ȘI DOI	293	O SUTĂ DOUĂZECI	399
OPTZECI ȘI TREI	296	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI UNU	401
OPTZECI ȘI PATRU	300	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI DOI	403
OPTZECI ȘI CINCI	301	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI TREI	405
OPTZECI ȘI ȘASE	304	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI PATRU	406
OPTZECI ȘI ȘAPTE	308	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI CINCI	409
OPTZECI ȘI OPT	312	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘASE	411
OPTZECI ȘI NOUĂ	315	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	413
NOUĂZECI	320	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI OPT	415
NOUĂZECI ȘI UNU	322	O SUTĂ DOUĂZECI ȘI NOUĂ	418
NOUĂZECI ȘI DOI	324	EPILOG	423
NOUĂZECI ȘI TREI	326	MULȚUMIRI	428

*Pentru toți cei care au simțit măcar o dată
că nu sunt de ajuns*

E o poveste tristă. O poveste însășimântătoare.

E o poveste din alte timpuri, dintr-o vreme în care lupii așteptau fetele în pădure, fiarele mergeau pe culoarele castelelor bântuite și vrăjitoarele pândea în casele din turtă dulce, cu acoperișuri din zahăr.

Acea vreme a trecut de mult.

Dar lupii sunt încă aici și sunt de două ori mai isteți. Fiarele rămân. Iar moartea încă se ascunde într-un înveliș alb.

E macabru pentru orice fată care se rătăcește.

Mai mult decât atât, pentru orice fată care își pierde încrederea în ea.

Să nu uităm că e periculos să te abați de la potecă.

Dar e și mai periculos să nu te abați.

PROLOG

Odată ca niciodată, într-un oraș străvechi de lângă mare, trei surori munceau la lumina lumânării.

Prima era o fecioară. Părul ei, lung și despletit, avea culoarea soarelui de dimineață. Purta o rochie albă și un colier de perle. În mâinile subțiri, ținea o foarfecă aurită, cu care tăia bucați din cel mai fin pergament.

A doua, o mamă, voinică și puternică, purta o rochie sta-cojie. În jurul gâtului avea rubine. Părul ei roșcat, înfocat ca un apus de vară, era strâns într-o coadă impletită. Ținea în mână o busolă de argint.

A treia era o babă cocoșată și vicleană. Rochia ei era neagră; singura podoabă era un inel de obsidian, cu un craniu incrustat. Părul alb ca zăpada era strâns într-un coc. Degetele strâmbă și pătate de cerneală țineau o pană de scris.

Ochii babei, ca și cei ai surorilor ei, erau de un cenușiu amenințător, rece și nemilos ca marea.

Auzind un bubuit brusc de tunet, ridică privirea de la masa lungă de lemn la care stătea spre ușile deschise de la balcon. O

furtună ţuiera deasupra orașului. Ploaia bătea în acoperișurile palatelor mărețe. Fulgerele spintecau noaptea. Din toate turlele de biserici, clopoțele sunau avertismente.

- Apă e în creștere, zise ea. Orașul se va inunda.
- Suntem mult deasupra apei. Nu ne poate atinge. Nu ne poate opri, spuse mama.
- nimic nu ne poate opri, zise și fecioara.

Ochii babei se îngustară.

- El poate.
- Slujitorii sunt atenți, spuse mama. Nu va intra.
- Poate că a și intrat deja, zise baba.

Auzind vorbele ei, mama și fecioara ridică privirile. Ochii lor temători priveau prin camera întunecoasă, dar nu văzură niciun intrus, doar slujitorii lor, cu pelerine și glugi, văzându-și de treburile lor. Liniștite, se întoarseră la lucru, însă baba rămase vigilentă.

Meseria surorilor era cartografierea, dar nimeni nu venea vreodată să le cumpere hărțile, căci nu puteau fi cumpărate la niciun preț.

Fiecare era desenată cu desăvârșire, cu pene de la o lebădă neagră.

Fiecare avea culori somptuoase, cu cerneluri amestecate din indigo, aur, perle pisate și alte lucruri – lucruri mult mai greu de obținut.

Fiecare folosea timpul ca unitate de măsură, nu distanță, căci fiecare hartă înfățișa cursul unei vieți omenești.

- Trandafiri, rom și nenorociri, murmură baba adulmecând aerul. Nu le simțiți miroslul? Nu simțiți miroslul *lui*?

- Nu-i decât vântul, o liniști mama. Poartă mirosurile orașului.

Încă bombânind, baba înmuie pana într-o călimară. Lumânările pâlpâiau în candelabrele de argint în timp ce desena peisajul unei vieți. Un corb negru cărbune și cu ochii luminoși,

își făcuse culcuș pe poliță. Un ceas înalt, într-o vitrină de abanos, era lipit de perete. Pendula dintr-un craniu omenesc se legăna înainte și înapoi, bătând secundele, orele, anii și viețile care treceau.

Încăperea era în formă de păianjen. Spațiul de lucru al surorilor, în mijloc, era trupul creaturii. Siruri lungi de rafturi înalte se întindeau dinspre centrul, precum picioarele numeroase ale păianjenului. Ușile de sticlă ce duceau spre balcon erau la un capăt al camerei; două uși de lemn sculptat se înălțau în celălalt capăt.

Baba termină harta. Întinse la flacără lumânării o bucată de ceară roșie de sigiliu, o lăsa să picure în josul documentului, apoi își apăsa inelul deasupra. Când sigiliul se întări, făcu harta sul, o legă cu o panglică neagră și i-o întinse unui slujitor. Acesta dispără de-a lungul unuia dintre siruri ca să pună harta pe raft, luminându-și calea cu o lumânare.

Atunci se întâmplă.

Alt slujitor, cu capul plecat, trecu pe lângă babă și printre ușile deschise ale balconului din spatele ei. În aceeași clipă, o pală de vânt a suflat înspre el, umplând camera cu un miros bogat de fum și mirodenii. Nările babei se umflă. Se răsuci în loc.

- Tu, de colo! strigă ea, sărind spre el. Mâna ei ca o gheără îl apucă de glugă. Aceasta îi căzu de pe cap, dezvaluind un Tânăr cu ochii arămii, cu pielea închisă la culoare și părul negru, pieptănăt în codite lungi. Prindeți-l! ţuieră ea.

O duzină de slujitori alergă spre el, dar, când se apropiară, o nouă pală de vânt stinse lumânările. Până să trântească ușile și să reaprindă lumânările, din Tânărul acela nu mai rămăsese decât pelerina, abandonată într-un morman pe podea.

Baba se plimba de colo-colo, tipând la servitori. Aceștia goneau printre sirurile întunecate, cu pelerinele fluturând în urma lor, încercând să scoată intrusul la iveală. O clipă mai târziu, acesta țâșni de după un raft, oprindu-se brusc la câțiva metri de babă. O luă la fugă spre ușile din lemn și apăsa disperat pe mâner, dar ușa

era încuiată. Înjurând pe infundate, se întoarse spre cele trei surori, le arăta un zâmbet că argintul viu și făcu o plecăciune în fața lor.

Era îmbrăcat într-o redingotă de un albastru-azuriu, cu pantaloni de piele și cizme înalte. Un inel de aur îi atârna într-o ureche; la șold avea prinsă o sabie. Chipul lui era frumos ca zorii de zi, iar zâmbetul, fermecător ca miezul noptii. Ochii săi făgăduiau lumea întreagă și tot ce se găsea în ea.

Însă surorile erau nemîșcate de frumusețea lui. Vorbiră una câte una.

– Noroc, șuieră fecioara.

– Risc, se răsti mama.

– Pericol, mărâi baba.

– Eu prefer Chance¹. Sună mai frumos, zise bărbatul făcând cu ochiul.

– A trecut multă vreme de când nu ne-ai făcut o vizită, spuse baba.

– Ar trebui să trec mai des pe aici, răspunse Chance. Întotdeauna e o placere să le vizitez pe Ursitoare. Sunteți atât de spontane, de sălbatic și de imprevizibile. Locul ăsta e mereu distractiv. Adevărate bacanalii. E atât de... E foarte... Distractiv. Cățiva servitori ieșiră dintre rafturi, roșii în obrajii, gâfâind. Chance scoase sabia din teacă. Lama scânteia în lumina lumânării. Servitorii păsiră în spate.

– A cui hartă ai furat-o de data asta? întrebă curioasă baba. Ce împărăteasă sau general te-a implorat să-l ajuți?

Ținând încă sabia într-o mâнă, Chance scoase o hartă din haină cu mâna cealaltă. Trase cu dinții de panglică, apoi scutură pergamentul. Acesta se desfăcu și el îl ridică. În timp ce priveau pergamentul, expresiile celor trei femei se schimbară din mânie în nedumerire.

¹ Noroc, sansă (în engleză în original, n.tr.)

– Văd o casă, Casa Durerii, în satul Saint-Michel, zise baba.

– Este casa... spuse mama.

– ... unei fete. Isabelle de la Paumé, termină baba.

– Cine? întrebă fecioara.

– Atâtă tevatură pentru o simplă fată? întrebă și baba, privindu-l pe Chance cu atenție. Nu e nimic, e un nimeni. Nu e nici frumoasă, nici deșteaptă. E egoistă. Rea. De ce ea?

– Pentru că nu pot rezista unei provocări, răspunse Chance. Înfășură la loc harta cu o mâнă, sprijinind-o de piept, apoi o ascunse înapoi în haină. Și ce fată n-ar alege ce am eu de oferit? Făcu un gest spre el însuși, ca și cum nu-i venea să creadă cât de irezistibil era. Îi voi da ocazia să schimbe drumul pe care se află. Șansa de a-și croi *propriul* drum.

– Neghiobule, zise baba. Nu înțelegi nimic despre muritori. Noi, Ursitoarele, le trasăm viețile, pentru că astă își doresc ei. Muritorilor nu le place nesiguranța. Nu le place schimbarea. Schimbarea e însăjătoare. Schimbarea e dureroasă.

– Schimbarea e un sărut în beznă. Un trandafir în zăpadă. Un drum pustiu pe o noapte cu vânt, o contrazise Chance.

– În beznă trăiesc monștri. Trandafirii mor în zăpadă. Fetele se rătăcesc pe drumuri pustii, ripostă și baba.

Dar Chance nu se lăsă descurajat. Vârî sabia în teacă și întinse mâna. Ca prin farmec, o monedă de aur apăru între degetele lui.

– Facem un rămășag, zise el.

– Îmi pui răbdarea la încercare, mărâi baba, furia adunându-se în ochii ei ca o furtună.

Chance aruncă moneda spre ea. Baba o prinse în aer și o trânti pe masă.

Furtuna se dezlănțui.

– Crezi că o monedă poate plăti pentru ce ai declanșat tu? urlă ea. Un dictator războinic face ravagii în Franța. Moartea culege o recoltă de oase. Un regat se clatină. Totul din cauza *ta!*

Zâmbetul lui Chance șovai. Preț de câteva secunde, curajul lui înflăcărat se domoli.

- Voi îndrepta lucrurile. Jur.
- Cu harta *acelei* fete?
- A fost curajoasă cândva. A fost bună.
- Ai capul mai gol decât promisiunile tale, zise baba. Deschide harta din nou. De data asta, citește-o. Vezi ce se alege de ea.

Așa făcu Chance. Urmări din priviri traseul fetei pe deasupra pergamentului. I se tăie răsuflarea când ii văzu sfârșitul... petele și ștersăturile, liniile violente. Îndreptă ochii spre babă.

- Acest sfârșit... Nu e... *Nu poate fi...*
- Mai crezi că poți să-l îndrepți? întrebă în batjocură baba. Chance făcu un pas spre ea, cu bărbia ridicată.
- Îți ofer șanse bune. Dacă pierd rămășagul, nu voi mai veni niciodată aici.
- Și dacă pierd *eu*?
- Mă lași să păstrezi harta. Lasă fata să-și croiască singură drumul pentru totdeauna.
- Nu-mi plac șansele astea, spuse baba. Dădu din mâna și servitorii care se apropiaseră încet de Chance sărără pe el. Unii aveau și ei săbii acum. Chance era prins în capcană. Cel puțin, aşa părea.
- Nu există speranțe de scăpare. Dă-mi harta înapoi, spuse baba, și întinse mâna.
- Întotdeauna există speranțe, răspunse Chance vârând harta înapoi în haină. Făcu câțiva pași în fugă, se aruncă într-un salt și zbură pe deasupra capetelor slujitorilor. Ateriză pe masa de lucru cu grația unei pantere și fugi de-a lungul ei. Când ajunse la capăt, sări pe podea, apoi alergă spre balcon.
- Ești prins acum, hoțoman! strigă baba după el. Suntem la al treilea cat! Ce poți să faci? Să sari peste canal? Nici măcar *tu* nu ești atât de norocos!

Chance deschise ușile balconului și sări pe balustradă. Ploaia se oprise, însă marmura era încă udă și alunecoasă. Corpul i se clătina înainte și înapoi. Brațele i se învârteau. Când părea că va cădea, reuși să se echilibreze, sprijinindu-se ușor pe degetele de la picioare.

- Harta. Acum, ceru baba. Mersese pe balcon și era la doar câțiva metri de el. Surorile i se alăturaseră.

Norocul privi înapoi la Ursitoare; apoi făcu un salt în aer. Baba icni. Alergă spre balustradă, urmată de surori, așteptându-se să-l vadă înecându-se în apele învolburate de jos.

Dar nu se întâmplase așa. Era întins pe spate, cuprins de copertina unei gondole. Barca se legăna cu putere dintr-o parte în alta, însă Chance era întreg.

- Vâslește, bunul meu prieten! ii strigă el gondolierului. Acesta se supuse. Barca trecu mai departe.

Norocul se ridică în capul oaselor, privindu-le pe Ursitoare cu o intensitate de diamant.

- Acum *trebuie* să acceptați șansele mele! Nu aveți încotro! strigă el.

Gondola se făcu tot mai mică în timp ce înainta pe canal. O clipă mai târziu, ajunse la o cotitură și dispăru.

- E o situație tare sumbră, spuse baba abătută. Nu se poate ca muritorii să facă propriile alegeri. Când o fac, urmează dezastrul.

Fecioara și mama intrară înapoi în cameră. Baba veni în urma lor.

- Pregătiți cufărul, se răsti ea la un servitor. Am nevoie de pene și cerneală... Mâna îi rămase deasupra sticlelor de pe masă. Alese una de un abanos închis. *Teamă*, da. Și *Gelozia* va fi de folos, spuse ea, întinzând mâna după un verde otrăvitor.

- Unde pleci? întrebă fecioara.
- În satul Saint-Michel, răspunse baba.

Baba zâmbi amenințător.

– Nu, nu pot. O să fac ceea ce noi, Ursitoarele, am făcut mereu.

O să împiedic fata să pună mâna pe noroc.

UNU

În bucătăria unui conac mare, o fată stătea cu un cuțit în mâna.

Se numea Isabelle. Nu era frumoasă.

Ținea lama cuțitului deasupra flăcărilor de la focul ce ardea în vatră. În spatele ei, așezată pe alt scaun, pe jumătate conștientă, stătea sora ei, Octavia.

Fața Octaviei era palidă ca moartea. Avea ochii închiși. Ciorapul cândva alb care-i acoperea piciorul drept era roșu de sânge. Adélie, bătrâna doică a surorilor, îl trase în jos și icni. Călcâiul Octaviei nu mai era. Sâangele se scurgea din rana urâtă unde fusese călcâiul și făcea baltă pe podea. Deși încercă să îl înăbușe, un geamăt de durere îi scăpă.

– Taci, Tavi, o certă Maman. O să te audă prințul! Doar pentru că sănsele tale s-au dus, nu înseamnă că aşa trebuie să fie și ale surorii tale.

Maman era mama fetelor. Stătea în picioare lângă fântână, clătind sâangele din pantoful de cristal.

Prințul venise să o caute pe cea care îl purtase. Dansase toată noaptea cu o fată frumoasă la un bal mascat, în urmă cu trei zile, și se îndrăgostise de ea, dar, la miezul nopții, fata fugise, lăsând în urmă doar un pantof de cristal. El jurase că se va însura cu fata care îl purtase. Cu ea și cu nimeni alta.

Maman era hotărâtă ca una din fiicele ei să fie acea fată. Întâmpinase echipajul regal în foaier și ceruse ca Isabelle și Octavia să alibă voie să încearcă pantoful în intimitate, pentru a respecta modestia feioarelor. Prințul acceptase. Marele duce întinsese o pernă de catifea. Maman ridicase cu grijă pantoful de pe față de pernă și-l dusese în bucătărie. Fiicele ei o urmaseră.

– Ar fi trebuit să încălzem lama pentru Tavi, se văita acum Maman. De ce nu mi-a trecut prin minte? Căldura cicatricează vasele. Oprește sângerarea. În fine. O să fie mai bine la tine, Isabelle.

Isabelle înghițî în sec.

– Dar, Maman, cum o să merg? întrebă ea cu voce stinsă.

– Fată prostuță! O să te plimbi. Într-o trăsură aurită. Servitorii o să te urce și o să te coboare în brațe.

Flăcările lipăiau lama argintie. Aceasta se înroșea. Ochii Isabellei se făcură mari de spaimă. Se gândeau la un armăsar pe care acum îl pierduse, dar pe care îl iubise cândva.

– Dar, Maman, cum o să galopez prin pădure?

– A venit vremea să lași la o parte distracțiile copilărești, zise Maman ștergând pantoful. Am ajuns la sapă de lemn încercând să atrag pețitori pentru tine și pentru sora ta. Rochiile frumoase și bijuteriile fine costă o avere. Singura speranță a unei fete în viață este să facă o partidă bună și nu există o partidă mai bună decât prințul Franței.

– Nu pot să fac, șopti Isabelle. *Nu pot.*

Maman puse jos pantoful. Merse spre vatră și luă fața Isabellei în mâini.

– Ascultă-mă, copilă, și ascultă-mă bine. Iubirea înseamnă durere. Iubirea înseamnă sacrificiu. Cu cât află asta mai repede, cu atât mai bine.

Isabelle închise ochii strâns. Clătină din cap.

Maman îi dădu drumul. Rămase tăcută o vreme. Când vorbi în sfârșit, avea o voce rece, dar cuvintele îi erau opărite.

– Ești urâtă, Isabelle. Stearsă. Plină de cocoloașe ca o gălușcă. N-am putut să-l conving nici pe netotul ăla de fiu al directorului de școală, cel cu picioarele încrucișate, să se însoare cu tine. Acum așteaptă un prinț de cealaltă parte a ușii – un prinț, Isabelle – și tot ce trebuie să faci ca să fie al tău este să-ți tai câteva degete. Doar câteva degete inutile...

Maman mânuia rușinea, aşa cum un asasin mânuiește pumnalul, înfigându-l direct în inima victimei. Avea să câștige; întotdeauna câștiga. Isabelle știa asta. De câte ori își stirbise personalitatea la rugămintea mamei? Felul în care râdea prea zgomots. Felul în care călărea prea repede și sărea prea sus. Modul în care poftea la încă o porție, la mai mult sos, la o felie mai mare de tort.

Dacă mă mărit cu un prinț, o să fiu prințesă, își spuse Isabelle. Și, într-o zi, regină. Și nimenei n-o să mai îndrăznească vreodată să-mi spună că sunt urâtă.

Deschise ochii.

– Ce fată bună. Fii curajoasă. Grăbește-te, zise Maman. Taie la încheietură.

Isabelle scoase lama din flăcări.

Și încercă să uite restul.